

Bandera byl fašista par excellence

- CZ24 News | 29. března 2022

UKRAJINA: Tuto stať věnuji předsedkyni ČSBS Trutnova madam Danutě Šulcové, které banderovci vyvraždili její polskou rodinu, a památce všech Poláků, Židů, Rusů, volyňských Čechů, Slováků a dalších, kterým připravili banderovci jejich strašný osud, píše v úvodu komentáře Jiří Jaroš-Nickelli.

Od převratu v Kyjevě probíhá v kruzích ukrajinistů setrvalá adorace a falšování role Stěpana Bandery v dějinách moderní Ukrajiny. Seriózní badatelé a vědci však dokázali opak.

Stěpan Bandera, narozen v Haliči 1.1. 1909 ve Starém Uhrynivu uniatskému faráři Andriji Banderovi z jeho manželky Miroslavy Banderové. Jeho dětství bylo zasaženo rozpadem rakousko-uherského mocnářství a potomním bojem o tzv. centrální Ukrajinu, instalovanou německým vojskem Mackensena za atamanů Machna, Petljury a Skoropadského. Tehdy vládl z pověření Němců generální sekretář Petljura a poté Skoropadský centrální Ukrajině, pomocí dekretů zvaných universály. Byl to od roku 1917 až do roku 1922 mocenský boj mezi Centrální Ukrajinskou radou, sovětským Ruskem a obnoveným Polskem. Boj probíhal za intervence bělogvardějců a zahraničních mocností proti sovětskému Rusku i proti Polákům. Od centrální Ukrajiny se tehdy odtrhli za nejednotné situace Rusíni, a nakonec s Žatkovičovou rusínskou radou v USA, jež zvítězila nad ostatními uhersko-rusínskými radami, se připojili k vzniklé Republice Československé, později zvané ČSR. (Auský 2007, 97ad. – Jaroš Nickelli, 2008, 61ad.)

Bandera již jako gymnasista ukrajinského gymnasia ve Stryji (maturoval 1927) inklinoval k tehdejšímu ukrajinskému šovinismu, nadřazujícímu ukrajinství nad jiné národnosti. Se Šuচেvyčem, Hrycajem a Sidorem založili „Svaz ukrajinské národní mládeže“ a stal se členem UVO „Ukrajinske vijskove orhanizaciji“ (Moravec 2015, 58.). V roce 1929 vstoupil do nově založené organizace OUN „Orhanizacija ukrajinskich nacionalistov“. Nacionalismus byl de facto krycí název ultrašovinismu, majícího již tehdy podstatné rysy tehdy v Itálii a Chorvatsku vznikajícího fašismu. Cílem bylo odtržení tehdejšího polského území od Polska a odmítnutí jakékoli dohody s Polskem (Moravec, l.c.) Později se to projevilo organizováním jednotlivých a nakonec i masových vražd Poláků a Židů na území Polska, Ukrajiny i v Podkarpátí.

Ukrajina tehdy byla roztržena jako území ve tři nástupnické státy – sovětské Rusko, Polsko a Československo. Spory se vedly i s Rumunskem a Maďarskem, protože rusínské Podkarpátí (dnes nazývané Zakarpatskou Ukrajinou) bylo do I. světové války součástí Rakousko-Uherska. O oblast Bukoviny byl spor s Rumunskem a Maďarskem.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Sama tzv. centrální Ukrajina měla svou novodobou státnost pouze dva roky - 1917 až 1918. Poté vše zvrátila občanská válka na území tehdejšího sovětského Ruska a zahraniční intervence spolu s bělogvardějci. Velmi složitá byla poválečná situace zdejších národností - Poláků, Ukrajinců, Rusínů a Židů. Ti od roku 1916 utíkali do Rakousko-Uherska před ruskou Brusilovovou ofensivou, a řada z nich skončila v uprchlických táborech tehdejší monarchie - například ve Svatobořicích, v Jablonném, v Liberci, Mostě a Terezíně. Tam byli rovněž internováni důstojníci hlásící se po převratu Petljury, Machna a Skoropadského k (centrální) Ukrajině. Zde pak pramenily budoucí vojenské oddíly saturující ukrajinský

nacionalismus (Auský, l.c.).

Krystalizace tohoto nacionalismu v šovinismus a fašismus se odehrála později. Tak již po ukončení I. světové války v postmonarchistické Vídni – jak symbolické! – vznikly současně v témže roce 1929 dvě od počátku ultrašovinistické organizace – chorvatští ustašovci na straně jedné, a ukrajinští melnykovci-banderovci na straně druhé.

Cíle melnykovsko-banderovské OUN manifestoval jejich I. kongres v roce 1929 ve Vídni:

„Pouze úplné odsunutí všech uchvatitelů z ukrajinské země vytvoří možnosti pro široký rozvoj Ukrajinské národnosti v hranicích vlastního státu. Ve své vnější politické činnosti bude Ukrajinský stát usilovat o dosažení hranic, které by zahrnovaly všechna etnograficky ukrajinská území“. (Moravec 2015, 59.) Pro tento cíl byli Melnyk a Bandera ochotni spojit se s kýmkoli – s nacisty, údajně i se sověty (?).

Jaká byla realita? Po vítězství nacistů v Německu se Bandera spojil s německou výzvědnou službou. Jeho krycí jméno bylo „Syrij“ a jeho úkol byl vytvořit pátou kolonu v nenáviděném Polsku. Bandera absolvoval roku 1933 vojensko-zpravodajský kurs Abwehru v Gdaňsku, což bylo území pod správou Společnosti národů! (Moravec, l.c.).

Přesný badatel Moravec dále vypočítává Banderovy zločiny:

Červen 1934 na jeho rozkaz zavražděn lvovský gymnasista pro odpor vůči OUN, podepsal trest smrti pro školního Gadomského pro údajný kontakt s polskou policií, trest smrti pro spisovatele Krušelnyckého, kritizujícího OUN. Dále podepsal rozkaz smrti pro ředitele ukrajinského gymnasia Ivana Babije, provedené 25. července 1934. Tato vražda způsobila velký skandál – Babij totiž hlásal smír mezi Poláky a Ukrajinci. Na Ukrajině vyvolala pobouření a dokonce reakci uniatského metropolity Šeptyckého, jenž napsal pastýřský list následujícího znění:

„Ředitel Babij padl jako oběť ukrajinských teroristů...zrádným způsobem byl zabit vynikající vlastenec...Byl zabit bezdůvodně, snad jen, protože se nelíbila pedagogická činnost nebožtíka... není žádný rozumný Ukrajinec, který by se nepostavil proti takové zločinné akci. Není ani jeden otec nebo matka, kteří by neproklínali předáky, kteří vedou mládež na scestí zločinu. /.../ jestliže chcete zrádně zabít ty, kteří se staví proti vaší činnosti, budete muset zabít všechny...duchovenstvo i s celým episkopátem...“(konec citace, Moravec, o. c. 60.).

Po atentátu na polského ministra vnitra Pierackého, rovněž na rozkaz vedení OUN, byl Bandera zatčen a odsouzen k trestu smrti, který však byl zmírněn na doživotí, a tak se Bandera dostal za války Německa proti Polsku z brestského vězení 13. září 1939. (Moravec o. c. 62.).

Spojení banderovců s Němci dokládá nejen registrace Bandery pod krycími jmény Abwehru. Abwehr organizoval i ukrajinské pomocné legie, jako byla například legie „Důlní pomocný útvar“ o 600 stech dobrovolcích. Velitel Roman Suško vstoupil s Němci v září 1939 s Němci do Haliče, která ovšem byla předána SSSR a tím činnost legie v tomto prostoru skončila (Auský 2007, 103.). Zde se plány banderovců počali křížit s plány hitlerovců. Mezitím se OUN rozdělila na frakce OUN Bandery a OUN Melnyka. Dále se formovaly dvě nové legie Ukrajinců „Roland“ a „Nachtigall“. Přísahaly na „svobodnou Ukrajinu“, přestože byly formovány Německem.

Prapor Nachtigall byl řízen hitlerovci, zejména prof. npor. Oberländerem, který organizoval Bund Deutschen Osten a všechny protipolské organizace. BDO pak působila i v protektorátu, zejména mezi protektorátní šlechtou, očekávající po vítězství říše nové pozemky na východě (Grünberg 1981, 131, 431. - Jaroš (Nickelli) 2001, 59-60.) Existuje rozpor mezi badateli o činnosti Nachtigallu ve Lvově. Prof. Auský přičítá vraždění Poláků a Židů ve Lvově orgánům NKVD. K. Grünberg a jiní polští badatelé však tvrdí opak a všeobecnou odpovědnost za masakry přičítají právě prof. Oberländerovi a banderovcům Nachtigallu. Existovala svědectví, potvrzující banderovce jako vinníky tohoto válečného zločinu. Je jiná otázka, proč prof. Oberländer nebyl stíhán Norimberkem, a proč byl saturován Spolkovou republikou Německa, tak jako jiní nacisté. S vyhlášením samostatné

Ukrajiny po vítězství Německa nad Polskem to bylo tak, že bývalý sekretář Ukrajiny z roku 1917 hetman Skoropadský požádal Němce o dohodu o autonomii.

Tedy podruhé v dějinách od I. světové války měla být Ukrajina ustavena z moci Němců. Nestalo se tak. Hitler měl s východními oblastmi jiné záměry. Přitom Skoropadský navrhoval Němcům armádu dvou milionů dobrovolců v boji proti SSSR!

Ukrajinskou „vládu“ v čele se Steckem Němci ve Lvově rozpustili a začali internovat členy OUN. Prapory Nachtigall a Roland sloučili k protipartyzánskému boji v Bělorusku (Auský, o.c. 104.) Po obratu ve válce, kdy Němci znovu potřebovali i síly slovanských zrádců (což podporoval Himmler), pak vznikly ukrajinské ochranné prapory SCHUMA a nově vzniklá Ukrajinská osvobozenecká armáda UVV - „Ukrajinske vijsko vizvolne“ pod velením Romana Suševiče, jenž užíval pseudonymu Taras Čuprynka. Byla složena převážně z banderovců OUN B. Do této armády pak byli přiřčeni dobrovolci Gruzínci, Azerové, Uzbeki a další. Všichni bojovali proti stalinskému SSSR. Nakonec byli poraženi po válce součinností armád SSSR, Polska a ČSR.

Bandera sám byl nejdříve v domácím vězení, poté v koncentračním táboře Sachsenhausen, ale v roce 1944 byl propuštěn, aby mohl organizovat své banderovce proti SSSR. Melnyk zatím po propuštění kolaboroval s Němci převážně administračně. (Moravec 2015, 67.) Bandera dopaden po válce nebyl. Jeho tlupy přecházely přes Polsko a Slovensko do Rakouska, a přitom vraždily tamní obyvatele. Jen na Slovensku podle sdělení příslušníka SNB pana Ševčíka z Brna, který byl naven na boj proti banderovcům, banderovci na Slovensku zavraždili 247 občanů. Bandera, který se uchýlil do nově vzniklé SRN, roku 1959 po dvou neúspěšných pokusech nakonec podlehl atentátu, přičítaném agentu SSSR Stašinskému.

Bandera byl od počátku až do konce fanatickým nepřítelem Poláků a všeho polského. Ve svých manifestech vždy tvrdil, že jediné „řešení Ukrajiny“ je spojeno s vyvražděním co největšího počtu Poláků. Jeho banderovci měli zápisníky, se záznamy o počtu zabitých Poláků a současně o lupu movitého majetku včetně šperků (Moravec 2015, 69.)

Hodnocení Stěpana Bandery musí vycházet nejen z jeho ideologie, ale rovněž ze zločinů válečných a zločinů proti lidskosti, kterých se evidentně dopustil na Polácích, na Židech a na Rusech a dalších národnostech. Ze všech dokumentů vychází Bandera jako excelentní fašista, spolupracující od začátku až do konce s nacistickým reichem a poté saturovaný nástupnickým státem III. reichu.

Zůstává otázkou, proč Spojené státy a další mocnosti nedopadly Banderu a nepostavily jej před Norimberský soud. Částečnou odpověď na tuto otázku dávají osudy dalších válečných zločinů, Paveliče, Artukoviče, Barbieho, Demjanuka a jiných, kteří byli dlouhou dobu tolerováni Západem, nežli se některé z nich podalio dopadnou a soudit. V případě Ante Paveliče, chorvatského současníka Bandery, se to například nezdařilo nikdy - spokojeně dožil ve Francově Španělsku. Západ se v tomto ohledu zachoval k válečným zločincům stejně, jako ke dvěma osvobozeným z Norimberka - Papenovi a Schachtovi. Toleroval je, jak dlouho to bylo možné.

Toto by mělo být výstražným mementem pro všechny antifašisty a obránce skutečné demokracie. Fašismus a nacismus nikdy nebyl zlikvidován, stále žije a stále páchá nové a nové zločiny.

(Literatura: Auský S.A. 2007: Dobrovolníci a druhá světová válka. Petrklíč 2007. - Grünberg K. 1981: SS Hitlerova černá garda, Svoboda Praha 1981. - Jaroš-Nickelli J., 2007: Syn Karpat. Lidský dokument kapitána Michala Hečky. Brno 2008. Týž 2001: Bund Deutscher Osten (Zločinecký nacistický svaz a Blanensko). Sborník Muzea Blansko 2001. - Moravec M. 2015: Stěpan Bandera - „providník“ ukrajinský nacionalistů. Přísně tajné! Literatura faktu č.4, 2015, Praha.)

AUTOR: Jaroš-Nickeli

[ZDROJ](#)